

Dr. Meg MEEKER

Tați puternici, fiice puternice

10 secrete pe care orice tată
ar trebui să le știe

Traducere:

Paul Mihalache

Izabela-Elvira Vațe

Anne Marie Barangă

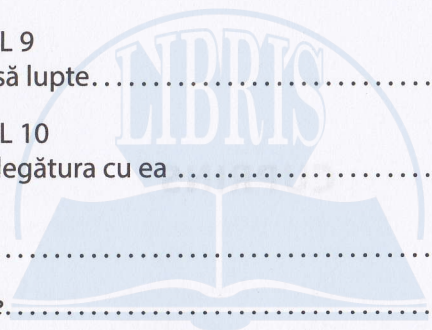
NICULESCU

CUPRINS

<i>Introducere</i>	9
CAPITOLUL 1	
Dumneavoastră sunteți cel mai important bărbat din viața ei.....	15
CAPITOLUL 2	
Are nevoie de un erou.....	39
CAPITOLUL 3	
Dumneavoastră sunteți prima ei dragoste	61
CAPITOLUL 4	
Învățați-o ce este smerenia	91
CAPITOLUL 5	
Oferiți-i ficei dumneavoastră protecție	109
CAPITOLUL 6	
Pragmatism și hotărâre: două dintre atuurile dumneavoastră	141
CAPITOLUL 7	
Fiți genul de bărbat cu care va vrea să se căsătorească....	171
CAPITOLUL 8	
Vorbiți-i despre Dumnezeu	197

CAPITOLUL 9	
Învățați-o să lupte.....	219
CAPITOLUL 10	
Mențineți legătura cu ea	241
<i>Postfață</i>	253
<i>Bibliografie</i>	261
<i>Mulțumiri</i>	269
<i>Note</i>	271

INTRODUCERE

În septembrie 1979, tatăl meu a rostit o frază care mi-a schimbat viața. Tocmai absolvisem Colegiul Mt. Holyoke ceva mai devreme și picasem examenul de admitere la mai multe facultăți de medicină, așadar mă aflam acasă, gândindu-mă la un plan alternativ. Într-o seară, când urcam în camera mea, l-am auzit pe tata vorbind la telefon cu un prieten. Era ceva neobișnuit, căci tata nu prea socializa, așadar o convorbire telefonică cu un prieten era ceva notabil. M-am oprit în dreptul ușii biroului lui, care era întredeschisă, și am ascultat.

„Da”, spunea el. „Chiar cresc repede, nu-i așa? Sunt încântat să îți spun că fiica mea, Meg, va începe facultatea de medicină în toamna viitoare. Deși nu prea s-a hotărât unde.”

Mi s-a încins mintea. Am crezut că o să leșin. *Ce tot vorbea? Facultatea de medicină? Tocmai promisem o duzină de refuzuri. Și aveam să încep facultatea de medicină toamna viitoare? Cum putea să spună așa ceva? Ce știa el și eu nu?*

Nu doar cuvintele lui au schimbat direcția vieții mele. Tonul lui, inflexiunile vocii lui și încrederea sa au avut un impact semnificativ, de asemenea. Tatăl meu credea despre mine ceva ce eu însămi nu reușeam să cred. Nu numai că era sigur de acel lucru, dar, în calitate de doctor, își punea reputația la bătaie în fața prietenului său.

În timp ce mă îndepărtam de ușă, bătăile inimii mi s-au dublat. Mă simțeam încântată și emoționată deoarece încrederea tatălui

meu îmi dădea speranță. Visam să urmez facultatea de medicină încă din fragedă adolescență. Și, evident, în toamna anului 1980, am început facultatea de medicină, exact așa cum spusese tata. Mă suna periodic și îmi cerea detalii referitor la cursuri. Înțelegeam anatomia generală? Studiam suficient la histologie? Aveam nevoie de diapozitive? Nu conta ce îi răspundeam; le împacheta și le trimitea la adresa mea doar ca să am ceva interesant de făcut vineri seara, care, desigur, trebuia să fie o seară de studiu.

Nu mă înțelegeți greșit. Tata nu a fost omul care să dorească să își trăiască viața prin copiii săi. Dimpotrivă, de multe ori nu m-a încurajat să dau la medicină deoarece a prezis cu destulă exactitate dezastrul și decăderea medicinei paleative asistate. Eu mi-am dorit să dau. Mi-am dorit aceasta ca să îi fac pe plac? Nu chiar. Nu a trebuit să fac asta. Am vrut să urmez cursurile facultății de medicină pentru că chiar îmi doream să fiu ca prietenul lui – chirurg ortoped. Omul acesta m-a lăsat să intru în sala de operații și să urmăresc intervenții chiar și ore în șir. Era cel mai grozav lucru pe care îl văzusem și îmi doream să fiu în stare să fac așa ceva.

Tatăl meu mi-a dăruit încredere. De vreme ce îl consideram o somitate în domeniul medical și o somitate acasă, știam că avea dreptate în credințele sale. Nu conta ce spunea, eu știam că avea dreptate.

Și mi-a dăruit încredere în sine. Mi-a transmis – nu îmi aduc aminte cum anume – că puteam realiza tot ce îmi puneam în minte. Nu avea multe studente la cursul lui, spunea, însă erau absolut grozave. Ele erau grozave, așadar și eu puteam fi grozavă.

Tatăl meu s-a asigurat întotdeauna că eram conștientă că mă iubeste. Era un om excentric, tăcut, nesociabil, dar extrem de deștept. Publica lucrări medicale în diferite limbi și obișnuia să spună, în glumă, că numai ciudații ajungeau patologi ca el. Însă mă iubea. Eram fiica lui, iar aceasta era o calitate foarte importantă. Îmi spunea asta des? Nu. Nu vorbea mult. Așadar,

cum știam? Știam pentru că îl auzeam spunându-i mamei că își face griji pentru mine. L-am văzut plângând atunci când fratele meu și cu mine am plecat la facultate. Participa la multe dintre evenimentele sportive pe care le susțineam, însă rata și mai multe. Însă asta nu conta. Știam că era de părere că mă descurc de minune la sport. (De fapt, credea că mă pricep mai mult decât era cazul, însă nu voiam să îl corectez în această privință.) Știam că mă iubeste pentru că insista ca toată familia să meargă în vacanțe împreună. Majoritatea timpului uram asta, în special în perioada adolescenței, însă insista să merg în tot cazul. Știa ceva ce eu nu știam. Știa că aveam nevoie de timp petrecut împreună. În același loc. În aceeași sufragerie. Pe aceleași poteci de munte sau în aceeași canoe.

Tatăl meu mă proteja cu înverșunare, într-atât încât aproape că îmi era jenă să îmi dau întâlnire cu cineva. Era vânător și se asigura că pretendenții mei aflau asta. Aceștia vedeau capul de elan de pe perete de îndată ce intrau în casă, iar tata se asigura că aflau cine pusese trofeul acolo. El credea că era amuzant; eu credeam că era jenant. Însă mă proteja – nu de băieți sau monștri amenințători – ci de mine însămi. Eram tânără și aveam prea multă încredere în oameni, iar el știuse asta cu mult înainte să o aflau eu.

Tata nu era un partener de conversație bun și, adeseori, nici nu știa să asculte prea bine. Uneori, părea distras sau distant. Obișnuiam să alergăm împreună când eram la facultatea de medicină și îmi puneam mereu aceleași întrebări când alergam. Nu auzea niciodată răspunsurile – întotdeauna, dar întotdeauna se gândea la altceva. Mie nu-mi păsa. Pur și simplu repetam ce aveam de spus.

Mama era mult mai atentă la problemele noastre decât tata, însă eu știam cui aveam să îi cer ajutorul dacă viața sau sănătatea mea ar fi fost vreodată în pericol – tatei. Era dur, era serios, își

iubea intens familia, iar cel mai important rol pe care îl avea, din punctul său de vedere, era cel de a se asigura că are grijă de familia sa. Și, într-adevăr, avea foarte mare grijă de noi.

Tatăl meu este în vârstă și, acum, mai mult am eu grijă de el decât el de mine. Însă știu cum se face deoarece mi-a arătat cum. Nu mai alergăm împreună. Scolioza de care suferă îl face să își târșăie picioarele, încovoiat ca un C mare, însă încă îmi mai pune aceleași întrebări, nu pentru că se gândește la altceva, ci pentru că memoria începe să îi joace feste. Încă mai are câteva șuvițe de păr alb, însă excentricitatea lui, pornirile antisociale și dragostea lui pentru mine au rămas aceleași. Este un om bun.

Majoritatea sunteți oameni buni, de asemenea, însă sunteți oameni buni care au fost ridiculizați de o cultură căreia nu îi pasă de voi, care, din punct de vedere familial, v-a luat în răs autoritatea, v-a negat importanța și a încercat să semene confuzie în ceea ce privește rolul dumneavoastră. Însă vă spun că tații schimbă vieți, așa cum tatăl meu mi-a schimbat viața. Sunteți conducători înnăscuți, iar familia voastră apelează la voi pentru calitățile paterne de care doar dumneavoastră dispuneți. V-ați născut bărbați pentru un motiv, iar fiicele voastre așteaptă din partea dumneavoastră îndrumarea pe care nu o pot primi pe cale maternă.

Ceea ce spuneți într-o frază, comunicați printr-un zâmbet sau ceea ce faceți în ceea ce privește regulile familiale capătă o importanță infinită pentru fiicele voastre.

Vreau să vă vedeți prin ochii lor. Și nu doar de dragul lor, ci de dragul vostru, deoarece dacă vă veți vedea așa cum vă văd ele, chiar și pentru 10 minute, viața voastră nu va mai fi la fel la înainte. Când suntem copii, părinții sunt centrul universului nostru. Dacă mama este fericită, ziua noastră va fi în regulă. Dacă tata este stresat, vom avea un gol în stomac toată ziua la școală.

Lumea fiicei dumneavoastră este mai mică decât a dumneavoastră, nu doar fizic, ci și emoțional. Este mult mai fragilă și mai

sensibilă, deoarece caracterul ei se plămădește, la fel ca aluatul de pâine. În fiecare zi se trezește, iar mâinile dumneavoastră o ridică și o pun din nou în covată pentru a începe frământatul. Modul în care malaxați, în fiecare zi, îi va schimba personalitatea.

Noi ne-am „copt” și am căpătat crustă. Viața ne-a rănit, a fost milostivă cu noi sau aproape că ne-a omorât. Însă am supraviețuit, nu numai pentru că părinții noștri au continuat să ne iubească, ci pentru că am ajuns să avem nevoie de cineva – un prieten, un partener de viață sau un copil – căruia să continue să îi pese de noi. Ne trezim dimineața pentru că există acea persoană căreia îi pasă de noi.

Fiica dumneavoastră se trezește dimineața pentru că existați. Ați fost primul, iar ea a ajuns să existe din cauza asta. Sunteți epicentrul lumii ei minuscule. Prietenii, membrii familiei, învățătoarea, profesorii sau antrenorii o vor influența într-o anumită măsură, însă nu îi vor forma caracterul. Dumneavoastră veți face asta. Deoarece sunteți tatăl ei.

Taților, sunteți mult mai puternici decât credeți. Am scris această carte cu scopul de a vă demonstra cum să vă folosiți puterea pentru a îmbunătăți relația cu fiicele voastre și, ca urmare, viața dumneavoastră să devină mai bogată, mai plină de satisfacții și beneficii pentru cei pe care îi iubiți. Conceptele prezentate în paginile care urmează sunt deosebit de simple. Însă cu toții știm cât de dificil este să pui în practică adevăruri simple. Știm că ar trebui să fim mai iubitori. Sau mai răbdători. Sau mai curajoși, mai sărguincioși și mai încrezători. Dar putem fi toate acestea?

În mare parte, depinde de perspectivă. Se prea poate să vi se pară complicat să vă iubiți fiica mai mult decât o faceți, însă totul este foarte simplu din punctul ei de vedere. Să deveniți un erou pentru fiica dumneavoastră sună intimidant, însă, de fapt, poate fi destul de ușor. Să o protejați, să o învățați despre iubire